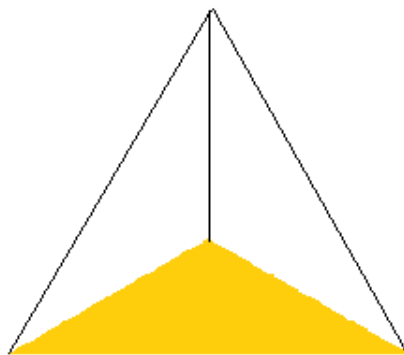

JUNGE KUNST '98

DAGMAR BRICHČÍNOVÁ

KUNSTPROJEKT DER SPARKASSE PASSAU

Die 1957 in Budweis geborene Dagmar Brichčínová liebt die Freiheit, als Mensch wie als Künstlerin. Seit 1990 kann sie sie ausleben und ausmalen. Aus tiefstem Inneren brechen sich Bilder Bahn, werden Gefühle zu Strichen und Strukturen auf der Leinwand, leben sich Emotionen in Farbe aus.

Freiheit als höchstes Gut. In kommunistischen Zeiten schon wollte die begabte, bereits als Kind bei Wettbewerben erfolgreiche Zeichnerin Künstlerin werden. Es blieb ihr versagt, da ihr Vater als Sympathisant Dubčeks und des „Prager Frühlings“ galt. Sie „durfte“ ein bautechnisches Studium in Prag (1976–1981) absolvieren und konnte in den achtziger Jahren als selbständige Architektin in Budweis arbeiten.

„Man kann etwas nur dann gut machen, wenn man sich auf das Eine konzentriert“, sagt sie. Das Eine war und ist die Malerei. Nach der sanften Revolution in ihrer Heimat entschloß sie sich zusammen mit ihrem Mann Roman (Preisträger „Junge Kunst“ des Jahres 1996), sich dem schweren Dasein des freischaffenden Künstlertums zu stellen. Bis heute hat sie das nicht bereut. Und die einst rational vorgehende, mit Zahlen jonglierende Technikerin, schöpft nun lyrisch erzählend aus einem tiefen Brunnen in ihrem Inneren. Das Herz führt ihr den Pinsel. Dabei verliert sie nie den Kopf. Hat sie noch vor zehn Jahren sehr konkret gemalt, so sind die Arbeiten der letzten Zeit von lyrischer Abstraktion gekennzeichnet. Aus Figuren werden Symbole, aus dem Unterbewußtsein heraus drängt eine beinahe fauvistische Welt, doch in irgendeine vorgefertigte Schublade paßt sie nicht.

„Gefühle brauchen Farbe“, sagt sie. Wenn sie depressiv ist, sucht sie die Farbe, und wenn es ihr gut geht, auch, dann explodiert sie. Das Ergebnis wirkt nie übertrieben übermütig, sondern die Fröhlichkeit ist mit dem leichten Schleier der Melancholie durchwirkt.

Die Künstlerin geht nicht nach Schema vor und schon gar nicht nach einem Programm, aber sie arbeitet nicht ohne Plan. Konzeption und Realisation sind in der Kunst ohnehin nie dasselbe: „Während ich male, passiert Etwas, und dieses Etwas malt mit.“

Als Kind hat sie Geige gespielt, der Musik ist sie sehr zugetan, als Malerin will sie feste Räume verlassen, nicht nach Noten spielen, sondern improvisieren, interpretieren. Die Kunst ist für Dagmar Brichčínová so wie für viele andere auch, ein Mittel, zu sich selber zu finden, zu erkennen, wer man ist. Die Suche dauert lebenslang, das weiß sie. Sie ist eine unverzagte, nachdenkliche und dennoch optimistisch nach vorne schauende Frau. Sie öffnet sich ihren Träumen und malt diese. Der Mut der Künstlerin ist die neuerliche Öffnung dieses Vorganges für den Betrachter.

Landschaften der Seele, des Inneren, verschmelzen mit Realem. Wünsche und Erinnerungen von gestern spiegeln sich im Heute. Konkrete Erlebnisse werden transformiert, Visionen mit der Erfahrung der schon gereiften Künstlerin korrigiert.

Im Atelier in der Nähe des romantischen Schlosses Hluboká bei Budweis findet kein Rückzug statt, der Alltag und die Probleme der heutigen Welt gehen ein und aus und die Künstlerin gibt dem auf eigene Weise Ausdruck. Sie kopiert nicht, sie malt nicht so, wie andere es wollen, oder wie es sich besser verkaufen ließe, sie vertraut sich den Ölfarben an und diese machen es ihr leicht: Sie fließen zusammen zu der Spiegelfläche des Lebens.

Stefan Rammer

Dagmar Brichčínová, narozená roku 1957 v Českých Budějovicích, miluje svobodu, jako člověk stejně jako umělkyně. Od roku 1990 ji může žít a malovat. Z nejhlubšího nitra si obrazy razí cestu, pocity se transformují do čar a struktur na plátně, emoce se projevují v barevnosti.

Svoboda jako nejvyšší dobro. V komunistické éře chtěla tato nadaná, již coby dítě na soutěžích úspěšná kreslířka, být umělkyní. Zůstalo jí to odepřeno, její otec platil za sympatizanta Dubčeka a „Pražského jara“. „Směla“ absolvovat stavebně-technický obor v Praze (1976–1981) a v 80. letech pracovala v Českých Budějovicích jako samostatný architekt.

„Člověk může dělat něco jen tehdy dobře, když se soustředí na jednu věc,“ říká. Ta jedna věc byla a je malířství. Po sametové revoluci v její vlasti se rozhodla spolu s manželem Romanem (nositel ceny „Mladé umění roku 1996“) pro nejednoduchý život svobodného umělce. Dodnes toho nelituje. A kdysi racionální, s čísly žonglující technik, čerpá nyní lyrické vyprávění z hluboké studny svého nitra. -tětec je veden srdcem. Přitom nikdy neztrácí hlavu. Ještě před deseti lety velmi konkrétní malba je nyní poznamenána lyrickou abstrakcí. V malbě se setkává jak figurace, tak symbolika, z podvědomí se rodí téměř fauvistický svět; opravdu do žádného z prefabrikovaných šuplíků se nehodí.

„Pocity potřebují barvy“, říká. Má-li depresi, hledá barvu a daří-li se jí dobře, též, potom exploduje. Výsledek nepůsobí nikdy přemrštěně rozpustile, nýbrž ona radost je protkána závojem melancholie.

Tato umělkyně nepracuje podle schématu a už vůbec ne podle plánu. Koncepce a realizace v umění tak jako tak nejsou totéž: „Během mého malování se Něco stane a toto Něco spoluploří.“

Jako dítě hrála na housle, hudba ji velmi ovlivnila. Jako malířka chce vymezené prostory opouštět, nehrát podle not, nýbrž improvizovat, svobodně interpretovat.

Umění je pro Dagmar Brichčínovou stejně jako pro mnohé další prostředkem k nalezení sebe sama, k poznání, kdo jsem. Hledání trvá celý život, to ona ví. Je nebojácnou, přemýšlivou, nicméně optimistickou, dopředu hledící ženou. Otevírá se svým snům a maluje je. Odvaha umělkyně je v novém otevření příběhu pro pozorovatele.

Krajiny duše, nitra, prolínající se se skutečností. Přání a vzpomínky ze včerejška se zrcadlí v dnešku. Konkrétní zážitky jsou transformovány, vize korigovány zkušeností již zralé umělkyně.

V ateliéru v blízkosti romantického zámku Hluboká u Českých Budějovic se nekoná žádný ústup, všední den a problémy dnešního světa přicházejí a odcházejí a umělkyně jim dává svým vlastním způsobem výraz. Nekopíruje, nemaluje tak, jak ostatní chtějí nebo jak by se lépe prodávalo, spoléhá se na barvy a tyto jí to ulehčují: slévají se do zrcadlové plochy života.

Stefan Rammer

Krajina s bubínkem   Landschaft mit der Trommel 1998   Olej na plátně
Öl auf Leinwand   100 cm x 95 cm

Třináctá komnata Das dreizehnte Gemach 1998 Olej na plátně
Öl auf Leinwand 95 cm x 140 cm

Divadlo Das Theater 1997 Olej na plátně Öl auf Leinwand 105 cm x 100 cm

Sen Der Traum 1997 Olej na plátně Öl auf Leinwand 105 cm x 95 cm

Milenec s modrými očima Der Geliebte mit blauen Augen 1996 Olej na sololitu
Öl auf Hartfaser 36 cm x 63 cm

Dagmar Brichcínová

Narozena/Geboren

1957 v Č. Budějovicích

Studium

1964–72 Výtvarný obor na ZU v Č. Budějovicích

1972–76 SP stavební, Č. Budějovice

1976–81 ČVUT Praha, Stavební fakulta

Žije a tvoří/Lebt und arbeitet

Šípková 9, 37012 České Budějovice, Česká republika

tel.: 00420/38/40916

Atelier:

Masarykova 975, 37341 Hluboká n. Vlt.

Samostatné výstavy/Einzelausstellungen

- 1979 Klub V. kolejí ČVUT, Praha
- 1984 Galerie na dvorku, Č. Budějovice
- 1987 Lovecký zámek Ohrada, Hluboká n. Vlt.
- 1990 Výstavní síň Památkového ústavu, Č. Budějovice
- 1991 Dům kultury, Č. Budějovice
- 1991 Státní zámek Červená Lhota
- 1992 Výstavní síň Portyč, Písek
- 1992 Galerie K, Č. Budějovice
- 1993 Montreux-Vevey (CH)
- 1993 Okresní muzeum, Č. Krumlov
- 1994 Atelier SARA, Č. Budějovice
- 1995 Galerie Lucina, Tábor
- 1997 Dům umění, Č. Budějovice
- 1997 Galerie R, Č. Krumlov
- 1998 Ursulinenhof, Linz (A)
- 1998 Junge Kunst, Passau (D)

Kolektivní výstavy/

Ausstellungsbeteiligungen

Praha, Č. Budějovice, Č. Krumlov, Kolín, Most, Blatná, umperk, Plzeň (CZ), Sofie (BG), Freistadt (A), Regensburg, Passau (D)

Sympozia/Symposiums

- 1995 „Malerei auf Ton“, Regensburg (D)
- 1997 „Lithografisches Symposium“, Sigharting (A)
- 1997 „Künstlerische Druckgraphik 3/3“, Passau (D)

Mitglied der Union der Bildenden Künste der Tschechischen Republik und des Verbandes der Südböhmischen Bildenden Künstler

Člen Unie výtvarných umělců České republiky, Asociace jihočeských výtvarníků